

Arrest

nr. 115 683 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 10 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2012 geeft de arts-adviseur een medisch advies over de medische aandoeningen.

Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte

van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 juli 2012 worden beide beslissingen evenwel ingetrokken.

Op 19 maart 2013 geeft de arts-adviseur opnieuw een advies over de medische aandoeningen.

Op 22 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag van 8 februari 2012 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 april 2013. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14 mei 2013 worden beide beslissingen opnieuw ingetrokken.

Op 8 juli 2013 geeft de arts-adviseur voor een derde keer een advies over de medische aandoeningen.

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 8 februari 2012 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D., N. (R.R.: ...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te Kumanov op (...)1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vwo is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

1 EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald): « (. . .) Het is het Hof (. . .) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51- 54). »

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

2 Artikel 9ter voorziet onder andere op straffe van onontvankelijkheid dat het standaard medisch getuigschrift (SMG) dat als bijlage van het KB van 24.01.2011 werd gepubliceerd, bij de initiële aanvraag dient overmaakt te worden, en de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden.

Deze beoordeling door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, opgelegd als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag via artikel 9ter, kan bijgevolg enkel gaan over het SMG – indien aanvraag ≥ 16/02/2012: een SMG dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag - dat bij de aanvraag gevoegd werd en over de eventuele bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt, op voorwaarde dat deze een aanvulling zijn van de op het SMG vermelde inlichtingen. »

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D., N. geboren te Kumanov op (...)1976, nationaliteit Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië 1, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens een gebrek aan belang voor wat het beroep betreft tegen de tweede bestreden beslissing van 10 juli 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij verwijst naar artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) dat het eerste lid van artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd. De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Bovendien is het bevel betekend aan verzoekster een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu aan verzoekster op 4 mei 2010 reeds een bevel werd afgegeven dat niet werd aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

2.2 Ter terechtzitting verwijst verzoeksters raadsman naar de uiteenzetting in het verzoekschrift.

2.3 De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd het bestreden bevel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval verblijft verzoekster langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of zij slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze vaststelling van de verwerende partij is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door verzoekster niet betwist. Verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, een bevel om het grondgebied te verlaten, te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoekster in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Voorts stelt de Raad vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat tegen verzoekster reeds een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker werd uitgebracht op 4 mei 2010 als gevolg van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster door het arrest nr. 38 817 van 17 februari 2010 van de Raad. Verzoekster stelde geen beroep in tegen de voormelde beslissing waardoor het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoekster er geen gevolg aan heeft gegeven. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt en voor haar geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 4 mei 2010 kan uitvoeren, vermits dit bevel definitief is geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Het betoog van de verzoekster waarbij zij de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische toestand en met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 van het EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Voor zover verzoekster verwijst naar onderdelen van het eerste middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de eerste bestreden beslissing, dient erop gewezen te worden dat het bestreden bevel ertoe strekt verzoeksters illegale verblijfssituatie vast te stellen. Zij werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de onderdelen van de middelen die zij ontwikkeld

heeft m.b.t. de eerste bestreden beslissing. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd en de ingediende regularisatie-aanvraag terug 'open' valt, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekster, die verzoekster overigens niet betwist.

Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken. Het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op verzoeksters illegale verblijfssituatie.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen, ook al is dit op onterechte wijze geschied, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In casu, waar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoekster, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekster laat evenwel na in haar verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de afgifte van het bestreden bevel.

Bovendien kan in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: *"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)"* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure verzoekster op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij verzoeksters medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: *"qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)"*). *In casu* blijkt echter nergens uit dat verwerende partij het bestreden bevel op een gedwongen wijze zal uitvoeren of dergelijke maatregelen plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoekster vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van verzoekster, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen

De door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereist belang dient te worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1 In het eerste en enige middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige (en recente)2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag] vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(. ..)"

2.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins 'kennelijk' vast dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medische attest dd. 25.01.2012 blijkt dat er sprake is van een ernstige depressieve toestand en chronische angsten. Bij afwezigheid van medicatie en medische behandeling wordt door de arts een toename van de depressieve toestand verwacht. Er kan dan ook geen discussie over zijn dat er sprake is van een risico voor de fysieke integriteit van verzoekster.

Geheel ten onrechte en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar geneesheer ook dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer, kan zulks weinig ernstig worden voorgelaten.

Daarenboven is het bevreemdend dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelt dat 'de behandeling met psychofarmaca is louter symptomatisch en verzachtend, niet genezend. Meer zekerheid rond haar verblijfstoestand in deze of gene zin zal soelaas kunnen brengen'. Zulks is evenwel geheel in strijd met de bevindingen van de behandelend psychiater van verzoekster, Dr. V.. Met diens medisch attest dd. 14.01.2013 (zoals aan verwerende partij overgemaakt per fax op 15.01.2013) werd door verwerende partij inhoudelijk geen rekening gehouden. Dit attest stelt immers uitdrukkelijk (p. 4 medisch attest dd.14.01.2013):

'Outre le traitement déjà suivi, le meilleur traitement serait pour elle la garantie de pouvoir rester en Belgique (et donc de garder secret ce qu'elle a le droit de garder secret).'

Vrij vertaald:

'Behoudens de reeds gevolgde behandeling, zal de beste behandeling voor haar de garantie zijn om te mogen blijven in België (en dus het geheim kunnen bewaren waarvan ze het recht heeft om het te bewaren).'

Bovendien staat ook in het attest (p. 2 medisch attest dd. 14.01.2013) vermeld:

'Cet état s'est amélioré mais cela parce qu'elle suivit un traitement régulier et parce qu'elle vit dans un environnement favorable.'

Vrij vertaald:

'Deze toestand is verbeterd maar zulks omdat zij een regelmatige behandeling volgt en omdat zij in een gunstige omgeving leeft.'

Een behandeling in het land van herkomst wordt door de behandelende geneesheer verder onmogelijk geacht (p. 5 medisch attest dd. 14.01.2013).

Op de opmerkingen van de behandelende psychiater werd niet geantwoord door de ambtenaar-geneesheer, noch door verwerende partij zelf (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht).

De loutere bewering dat er geen risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst, volstaat bovendien niet om te voldoen aan de motiveringsplicht.

Van belang is immers om in concreto na te gaan of de medische behandeling noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de medische aandoening en derhalve inhoudelijk na te gaan of de fysieke integriteit van verzoekster bij afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet in gevaar is.

De ambtenaar-geneesheer heeft zulks in casu evenwel inhoudelijk niet nagegaan. Er werd enkel op stereotype wijze gesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst, zonder zulks inhoudelijk te motiveren.

Nu het nut van de medische behandeling en de voorgeschreven medicatie op de fysieke integriteit van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken, had er sowieso een onderzoek moeten worden gevoerd of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gevoerde onderzoek is dan ook niet afdoende (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

3.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM bovendien duidelijk dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoening als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit) de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigert te doen, hoewel zulks ook noodzakelijk wordt geacht in het medisch attest van 14.01.2013.

Niettegenstaande het EHRM tot op vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM evenwel het voorhanden zijn van een actuele directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit (in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte) niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (zie in het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr. 92.661, 30 november 2012). In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke person die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen waarnaar ook verwerende partij verwijst, blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM,

geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening actueel in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium dient te zijn.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze dient niet 'uitermate kritiek' te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, aangezien verzoekster medicatie dient te nemen en er bij afwezigheid van verdere behandeling van de majeure depressie sprake zal zijn van verergering van de symptomen.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand.

In onderhavige zaak had verwerende partij enkel oog voor de kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand van verzoekster.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft nochtans meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, sec. v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46- 51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

In casu heeft verzoekster in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen opgeworpen dat zij in Macedonië geen toegang zal kunnen krijgen tot een adequate gezondheidszorg.

Door enkel te stellen dat de aandoening geen directe bedreiging kan vormen voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, in de zin dat er sprake zou moeten zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte (*quod non*), zonder evenwel verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, heeft verwerende partij de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, sowieso te beperkend geïnterpreteerd (schending van artikel 3 EVRM én schending van de motiveringsplicht).

Zie ook de redenering in het arrest van de RvV 92.661, 30 november 2012. Verzoekster verwijst naar dit arrest en hebben de redenering dienaangaande eigen gemaakt, aangezien zulks ook in onderhavige zaak kan worden toegepast.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook om deze reden op zijn plaats.

4.

Niet alleen in de rechtspraak van het EHRM, doch ook uit een lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In het advies dd. 08.07.2013 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoekster, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek niet is gebeurd.

Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat zij geen afdoende medische opvolging in haar land van herkomst kan genieten.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen.”

3.2 De door verzoekster aangevoerde “*manifeste beoordelingsfout*” moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

In casu steunt de eerste bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. In deze bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 8 juli 2013 en wordt vervolgens vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 8 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

“D., N. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te Kumanov op (...)1976

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.02.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

- d.d. 25/01/2012 van Dr. V. H., psychiater;

d.d. 14/01/2013 van Dr. V. H., psychiater;

blijkt dat betrokkene lijdt aan een gematigde depressie met chronische angst en dit ten gevolge van de druk die op haar werd uitgeoefend in het kader van een gedwongen huwelijk. De angsten verergerden nadat er brand uitbrak in het centrum waar ze verblijft en na het overlijden van haar moeder die ze al ettelijke jaren niet meer had gezien. Psychofarmaca werden voorgeschreven. Haar depressie en angsten zijn het gevolg van feiten die zich voordeden in haar privéleven. De behandeling met psychofarmaca is louter symptomatisch en verzachtend, niet genezend. Meer zekerheid rond haar verblijfstoestand in deze of gene zin zal soelaas kunnen brengen. Een social network is enorm belangrijk voor betrokkene en cruciaal in de genezing.

De matige depressie met angst houdt op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster geeft evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van haar gezondheidssituatie. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet manifest in strijd zijn met de inhoud van de aangebrachte medische stukken en of een correcte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De ambtenaar-geneesheer heeft *in casu* allereerst gesteld dat de gematigde depressie met chronische angst waaraan verzoekster lijdt geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit. Verzoekster betoogt dat in het door haar voorgelegde medische attest van 25 januari 2012 sprake is van een ernstige depressieve toestand en chronische angsten. Bij afwezigheid van medicatie en medische behandeling wordt een toename van de depressieve toestand verwacht. Bovendien is geen rekening gehouden met de bevindingen van de behandelende psychiater in het medisch attest van 14 januari 2013.

In tegenstelling tot verzoeksters betoog blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat wel degelijk rekening is gehouden met het medisch attest van 14 januari 2013. In dit (meest recent voorgelegde) attest verklaart haar behandelende psychiater dat zij lijdt aan een gematigde depressie met chronische angst. Waar verzoekster thans verwijst naar het 'oudere' attest van 2012 is het niet kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur, voor wat haar aandoening betreft, rekening houdt met de actuele toestand van haar ziekte en aldus met het meest recente attest van 2013 waarin er sprake is van een gematigde depressie met chronische angst. Wat de behandelingen betreft, stelt de arts-adviseur vast dat de behandeling met medicatie louter symptomatisch en verzachtend is, niet genezend. Dit wordt niet weerlegd door verzoekster met het betoog dat bij afwezigheid van medicatie er een toename van de depressieve toestand wordt verwacht. De arts-adviseur oordeelt dat meer zekerheid over haar verblijfstoestand in deze of gene zin soelaas zal kunnen brengen en dat een sociaal netwerk enorm belangrijk is voor betrokkene en cruciaal is in de genezing. Dit is niet in strijd met de verklaring van haar behandelende psychiater in het attest van 14 januari 2013, die stelt dat genezing mogelijk is in een 'goede omgeving, met alles wat dit inhoudt'. Verzoekster toont aldus niet aan dat de vaststelling dat

haar gezondheidsproblematiek niet van die aard is dat er een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit bestaat in strijd is met de door haar voorgelegde stukken op basis waarvan de ambtenaar-geneesheer vermocht een standpunt in te nemen.

Daarnaast heeft de ambtenaar-geneesheer gesteld dat de matige depressie geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. Waar verzoekster stelt dat zij een medische behandeling geniet in België wordt dit ook niet ontkend door de ambtenaar-geneesheer. Hij stelt evenwel vast dat haar depressie en angsten het gevolg zijn van feiten die zich voordeden in haar privéleven en dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en verzachtend is, niet genezend. De arts-adviseur oordeelt dat een sociaal netwerk daarentegen enorm belangrijk is voor haar en cruciaal is in de genezing. Dit wordt niet tegengesproken door verzoekster noch in het door haar voorgelegd medisch attest van 14 januari 2013. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster niet over een sociaal netwerk zou beschikken in haar land van herkomst. Ook thans wordt dit niet beweerd. Aldus is de conclusie dat het ontbreken van een adequate behandeling in verzoeksters land van herkomst niet toelaat om te besluiten dat verzoekster onmenselijk of vernederend dreigt te worden behandeld bij een terugkeer naar dit land, niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met het door haar aangehaalde argument dat zij in Macedonië geen toegang zal krijgen tot een adequate gezondheidszorg, mist haar betoog feitelijke grondslag gezien de arts-adviseur oordeelde dat een sociaal netwerk en zekerheid betreffende haar verblijfstoestand cruciaal zal zijn in haar genezing en haar ziekte bijgevolg geen medische behandeling behoeft. Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Macedonië was *in casu*, los van de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de zorgen die zij in België krijgt niet evenzeer in Macedonië beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan

de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoekster laat na uiteen te zetten welke humanitaire redenen pleiten tegen een terugkeer naar haar land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN